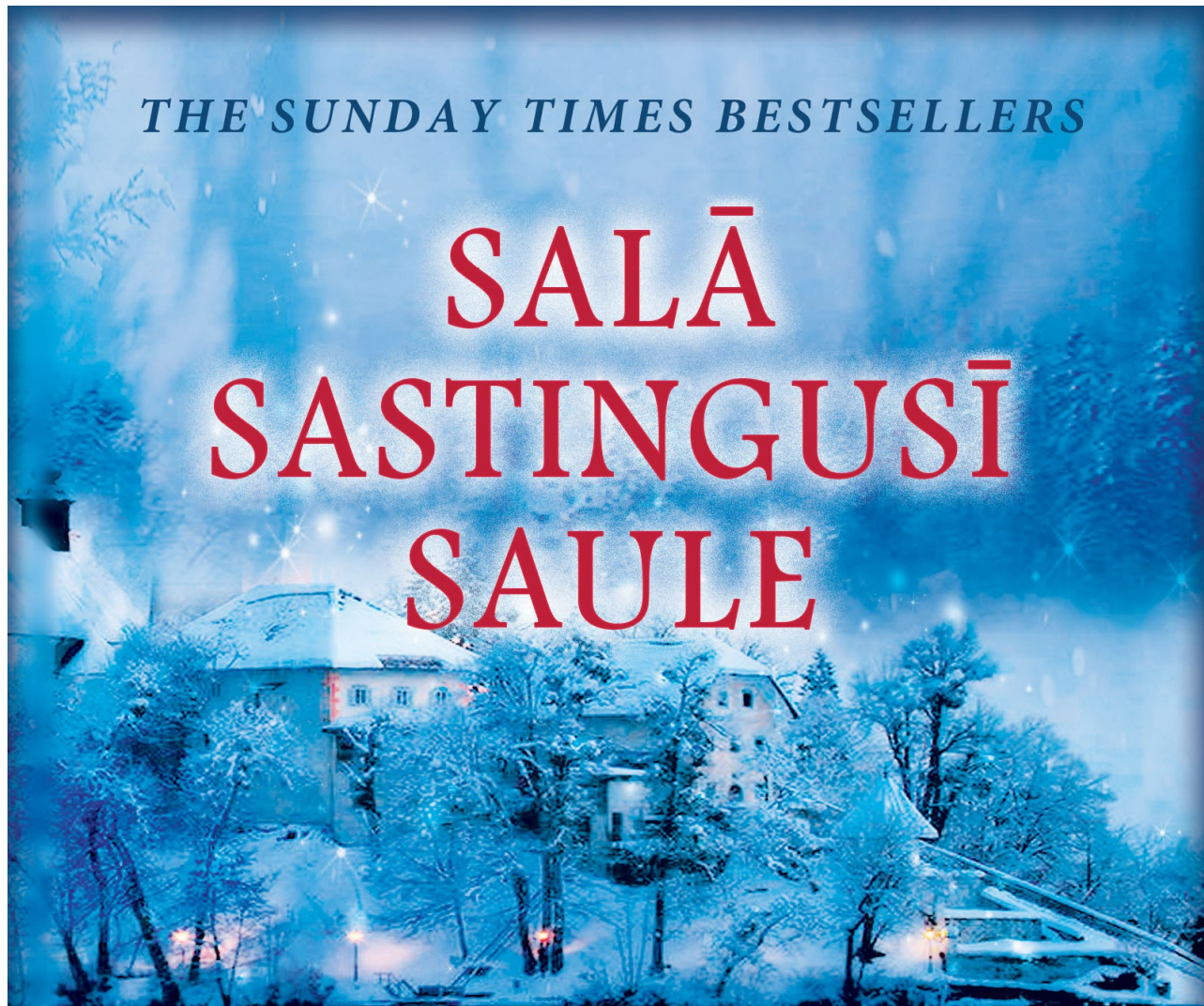

THE SUNDAY TIMES BESTSELLERS

SALĀ SASTINGUSĪ SAULE

Lulū Teļore

*Dažas sievietes ir spējīgas uz neiespējamo,
lai iegūtu kāroto...*

Ļulū Teibore

SALĀ
SASTINGUSĪ
SAULE

Lulu Taylor

THE
WINTER
CHILDREN

Ļulū Teibore

SALĀ
SASTINGUSĪ
SAULE

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Te 168

Copyright © Lulu Taylor 2015
First published 2015 by Pan Books,
an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Lulū Teilores romāna "Salā sastingusī saule"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Smolina Marianna/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-891-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

Džillai ar mīlestību

Prologs

Frančeska paliecas pāri galdam un uzliek plaukstu uz viņa rokas.

– Ak, Den... man ir tik ļoti žēl.

Dens paraugās augšup uz viņu, un vīrieša skatienu pār-pilda sāpes. – Ir jau labi. Viss kārtībā. Vienkārši... viņa tik ļoti cieš. Tu jau zini. Tas ir kaut kāds vājprāts, un viņa nespēj tikt no tā vaļā.

– Saprotams. – Frančeska uzsmaida viņam, cerēdama, ka ir pratusi parādīt visu iespējamo līdzjūtību. Un viņai patiešām ir žēl, jo nemaz nav patīkami redzēt šo vīrieti nelaimīgu. Tomēr kaut kur dziļi dvēselē, vietā, kur Frančeska pat īsti neuzdrīkstas ieskatīties, mitinās slepena vēlēšanās, lai Dena brīnišķīgajā dzīvē vismaz šī viena daļa neritētu tik glu-di un līdzeni. – Vai esat vēlreiz apsvēruši domu par adop-ciju?

Dens nopūšas. Viņa maigi ar īkšķi paberzē vīrieša delnas virspusi, izbaudot tās gludumu un siltumu. Frančeskai joprojām patīk viņam pieskarties, kad rodas tāda iespēja. Tajā slēpjas kāda neliela deva satraukuma par aizliegto, bet ir arī pavisam sīciņa īpašnieciskuma piedeva. Un šķiet, ka tā saka: “Es pazīstu tevi jau tik ilgi. Mēs drīkstam to darīt. Mums ir atļauti pieskārieni šādā intimitātes pakāpē, lai gan tie parasti tiek taupīti mīlētājiem.”

Vēl pavisam nesen Dena dzīvoklī notika viesības, viņa ar roku aptvēra vīrieša vidukli un iesludināja delnu viņa džinsu aizmugurējā kabatā, ļaudama tai pakavēties uz viņa pēcpuses izliekuma. Frančeskas plauksta tur palika vairākas minūtes, līdz viņš to maigi izņēma un aizgāja ieliet vēl vīnu. Olivija, protams, bija devusies gulēt.

– Viņa runāja kaut ko par ķīniešu meitenītes adoptēšanu, – Dens saka. – Pēc tam, kad kaut ko tamlīdzīgu bija izlasījusi žurnālā. Taču man viņas dedzība nepiemīt. Tas būtu pats pēdējais risinājums. Es gribu sacīt... tas taču ir tik milzīgs risks. Tādā gadījumā vienkārši nav ne mazākās nojausmas, ko tu dabū.

Frančeska pamirkšķina plakstus un raugās uz Denu. “Pat ar saviem paša bērniem tu nekad nevari zināt, ko isti dabū.”

Taču Denam allaž bija patikusi noteiktība. Vai vismaz tik daudz noteiktības, cik konkrētajā brīdī bija iespējams sagādāt. Denam patika plāni un stratēģijas. Skaidra cēloņu un seku mijiedarbība. Frančeska var droši sacīt, ka viņš vilšanos un neatbildētus jautājumus neauglības jomā uzskata par nožēlojamu pieredzi.

“Kaut es varētu šo visu noņemt no taviem pleciem. Izdarīt tā, lai tev kļūst vieglāk.”

Viņš atkal nopūšas. – Adopcija patlaban vēl netiek pieņemta kā nopietns risinājuma variants. Olivija nepadosies, kamēr vien ir kaut niecīgākā iespēja, ka viņa varētu palikt stāvoklī. Tas viss ir tik... izdevumi... nauda. Mēs jau četras reizes esam izmēģinājuši mākslīgo apaugļošanu. Vairāk mēs nevaram atļauties. – Dena skatiens aizslīd projām. Par spīti tam, ka abu starpā valda atklātība, viņam tomēr vēl piemīt lepnums. – Un turklāt arī darbā ir sarežģīta situācija. Tuvoties kārtējais štatu samazināšanas vilnis. Divus jau esmu pārcietis. Nākamajā reizē man varētu arī tik ļoti nepaveikties.

Mēs nedrīkstam iztērēt pilnīgi visus savus līdzekļus kaut kam tādām, kas varētu arī nemaz neizdoties. Pilnīgākā naudādas izmešana notekā...

Frančeska ciešāk sakļauj pirkstus ap Dena delnu un kaismīgi saka: – Ļauj, es tev palīdzēšu!

– Un ko tu vari izdarīt? – viņš vaicā un īsi iesmejas. Ne jau sāji, bet bezcerīgi.

– Es varu padalīties ar naudu. Tu to zini.

Viņš saspringst un mazliet atvirzās. – Nē. Tā es nevaru.

– Vari gan. Kāpēc tad ne? Tu labi zini, kādi ir apstākļi. Mums droši vien ir vairāk, nekā nepieciešams. Ja tikai naudas trūkums jums ar Oliviju traucē iegūt kārotāko uz pasaules... Būtu smieklīgi atteikties no manas palīdzības, ja es pavisam viegli to varu atļauties.

Tagad viņš cieši skatās uz Frančesku, itin kā pēc ilga laika būtu viņu patiešām ieraudzījis. Dena acīs redzams patiešs izbrīns. – Tu to darītu?

– Tavā labā es darītu jebko, – viņa dedzīgi apgalvo.

Vīrietis mazliet savelk pieri.

“Es esmu aizgājusi par tālu. Tagad viņš ir kļuvis piesardzīgs.” Frančeska steidzas turpināt: – Tāpēc, ka es vēlos dalīties ar tevi un Oliviju tajā, kas man pieder. Bērni ir mana pasaule. Tiem nekas nespēj līdzināties. Ja man ir iespēja palīdzēt jums, draugi, izbaudīt šo vienreizējo pieredzi – būt vecākiem –, tad es vēlos to darīt. Ir apbrīnojami apzināties, ka pasaulē vēl dzīvos kāda daļiņa tevis. Un vienmēr ir tik fascinējoši noraudzīties, kādus cilvēkus esam radījuši. Savos bērnos es katru dienu pamanu kaut ko no sevis vai Volta. Un vēl es ar izbrīnu secinu, kā gan mēs esam spējuši radīt kaut ko tik svaigu un interesantu. Jums ar Oliviju būs skaisti, talantīgi bērni. Un es vēlos ar viņiem iepazīties.

“Tam vajadzētu iedarboties.”

Izskatās, ka viņas vārdiem ir bijis vajadzīgais efekts. No Dena sejas ir pazudusi piesardzība, taču tās vietā ir parādījusies kāda cita izteiksme. Un Frančeska to nespēj nolasīt. Tas viņai liekas pārsteidzoši. Viņa vienmēr ir spējusi nojaust, ko viņš domā. Tieši tāpēc jau viņš tik ļoti paļaujas uz Frančesku. Kad Dens apgalvo, ka neviens viņu nepazīst tik labi kā Frančeska, viņa skaidri zina – tā ir taisnība. “Tikai es pazīstu īsto Denu. Un joprojām viņu milu.”

– Kas īsti noticis? – Frančeska atkal pieliecas pie Dena, izmantodama katru iespēju atrasties viņam tuvāk. – Kaut kas nav tā, kā vajag.

– Nu...

– Kas? Man taču tu drīksti pateikt. Tu labi to zini.

– Ir kāda problēma. Un diemžēl ar naudu tā nav atrisināma. Saproti, Olivijas olšūnas vairs nav īsti dzīvotspējīgas. Pārbaudēs tika atklāts, ka viņas olnīcas ir priekšlaicīgi novecojušas. Vēl vienai mākslīgās apaugļošanas procedūrai nav nekādas jēgas. Olivijai nekad nebūs pašai savu bērnu.

– Ak vai... Dievs kungs, tas taču ir briesmīgi! Man ir tik ļoti žēl. – Un kaut kur dziļi kādā Frančeskas dvēseles nostūrī uzdīgst triumfa barots prieka asns.

“Es esmu uzvarējusi. Galu galā viņai nemūžam nebūs lemts dzemdēt Dena bērnu.” – Nabaga Olivija. Un nabaga tu. – Frančeska paspiež Dena plaukstu, un vīrietis dāvā viņai pateicības pilnu skatienu.

– Paldies, Frančeska. Kad mēs to uzzinājām, bijām pamatīgi satriekti. Tas bija kā sitiens. Olivija ir sagrauta. Es domāju, mums beidzot ir jāieskatās acīs patiesībai un jāatzīst, ka šis ir galīgais spriedums. Mums bērnu nebūs. Tagad tas vienkārši ir jāpieņem un jādzīvo tālāk. Olivija, protams, to nespēj. Pagaidām vēl ne. Viņa joprojām uzskata, ka var pa-

likt stāvoklī. Viņa vēlas, lai izmantojam olšūnu donori, bet es saku, ka tas nav pat apspriežams.

– Patiešām? Kāpēc?

Dens piepeši ir kļuvis ļoti uzmanīgs. – Tu jau pati teici. Kā tu un Volts... kā jūs redzat savos bērnos paši sevi, cik ļoti jūs abus fascinē tas, kādus cilvēkus esat radījuši. Es nespēju paciest domu, ka puse mana bērna ģenētiskā mantojuma piederēs pilnīgai svešinieci. Ģimenes vēsture, par kuru mums nekas nebūs zināms. Man tāda apziņa riebjas. Varbūt manī kaut kas ir nepareizi – un droši vien patiešām tā arī ir –, bet es negribu, lai mēs audzinām bērnus, ko ieņemt palīdzējusi anonīma donore, par kuras pagātni mums nav ne mazākās nojausmas. Pat ja viņi pa pusei patiešām būs mani. Vai tas izklausās sakarīgi?

Frančeska cieši raugās uz Denu. Viņš ieiet savas dzīves nākamajā fāzē, viņa sejas vaibstu līnijas kļūst maigākas. Asi izteiktie sejas kauli, kādi viņam bija raksturīgi divdesmit gadu vecumā, un tā laika iekritušie vaigi, kā arī mirdzošie tumšie mati – tas viss, sasniedzot trīsdesmit gadu sliekšni, bija mainījies. Dens bija kļuvis apaļīgāks un laikam jau arī bālāks pēc ilgajām pie rakstāmgalda aizvadītajām stundām. Un tad, apzinoties, ka tuvojas četrdesmit, viņš bija sācis no jauna atgūt formu, atbrīvojās no liekā svara un atkal kļuva slaidis. Tikai tumšajos matos tagad jau vīdēja sudrabainas svēdras un bārdas rugāji uz zoda ieguva sirmuma pieskaņu. Un tomēr tas nekavēja Frančeskai Denu uzskatīt par skaistāko vīrieti, kādu viņa pazinusi.

– Jā, – Frančeska lēnām nosaka. – Protams, ka tas izklausās sakarīgi.

– Olīvija nesaprot. Viņa domā, ka es šos bērnus iemīlēšu. Viņa teic, ka mīlēsot tos bērnus pat tad, ja viņi vispār

nebūs saistīti asinsradniecībā ar mums. Viņa vienkārši nespēj to saprast. To, kā es jūtos.

– Es zinu, kā tu jūties. Un tas ir absolūti saprotami. – Piepeši Frančeska mana sevī uzbangojam iedvesmu. Viņa ir ieraudzījusi veidu, kā pašas triumfu padarīt pilnīgu. “Ja... Bet kā? Vai tiešām es varētu... Vai tas izdosies?” – Ir tikai dabiski, ja tu vēlies zināt savu bērnu ģenētisko mantojumu. Kā gan citādi tu spētu viņus izprast? Taču... vai zini... vispār jau pastāv iespēja, kā jūs abi ar Oliviju varētu tikt pie tā, ko katrs vēlaties.

Frančeska skatās uz Denu un nogaida, līdz viņu pārņems atskārta, taču tas nenotiek. Viņš atkal sarauc pieri un vaicā:

– Ko tu ar to gribēji sacīt?

Nav nekādas jēgas nogaidīt, Frančeska to saprot. Pats viņš to nekad neiedomāsies.

– Es varētu ziedot savas olšūnas tev un Olivijai. Zinu, ka esmu mazliet vecāka, nekā olšūnu donores parasti mēdz būt, tomēr man vēl nav četrdesmit. Un nekāds ļaunums taču neceltos, ja mēs pamēģinātu, vai ne?

Dens raugās uz Frančesku un jūtas pilnīgi pārsteigts. Pēc tam viņš izbrīna pilnā balsi bilst: – Tu?

Frančeska piekrītoši māj ar galvu un smaida. Viņas acis mirdz. – Jā! Tā ir nevainojama iecere. Tu mani pazīsti. Un kurā katrā laikā varēsi man pajautāt par manu ģenētisko mantojumu. Tu zini, ka esmu inteligenta un pie pilna saprāta.

– Bet... – Izskatās, ka Dens tomēr īsti nespēj aptvert dzirdēto, viņš mulst, bet šis ierosinājums pamazām iesakņojas viņam prātā. – Tu mūsu dēļ būtu gatava to darīt?

– Protams! – Frančeska priecīgi smejas. – Es taču nepie-dāvājos dzemdēt tev bērnu! To var paveikt Olivija pati. Man tikai liekas, ka tas būtu ļoti gaumīgs problēmas risinājums.

Intereses iedegtais mirdzums Dena acis lēnām gaist.

– Olivija nemūžam nepiekritis kaut kam tādām, – viņš ātri saka.

– Un kāpēc tad ne?

– Padomā pati. Viņa to nekad nespētu.

Frančeska izliekas, ka viņai tas šķiet savādi, taču, pats par sevi saprotams, viņa itin viegli var iedomāties, kālab Olivija noteikti nebūtu gatava pieņemt olšūnas no viņas. Viņa pat nebūtu gatava kaut mirkli to apsvērt. – Laikam jau tas ir grūti, jo mēs esam draugi... – Frančeska saka un lēnām māj ar galvu.

– Olivijai varētu rasties sajūta, ka bērns īsti nemaz nav viņas.

Protams, ka tas nav vienīgais iemesls. Viņi to zina, lai gan šis ir viens no tematiem, kuru abi nekad nav apsprieduši.

“Slepenība. Nepateikti vārdi. Un kas tieši Olivijai ir zināms?” Frančeska vienmēr bija pieņēmusi, ka Dens ir pastāstījis Olivijai gaužām maz. Galu galā viņam labi padodas savas aizsardzības nodrošināšana.

Frančeska zina, kad taktika pieprasa atkāpšanos. – Protams. Tev ir taisnība. Tā ir muļķīga iedoma. Ir tik daudz šķēršļu. Nešaubos, ka tas šā vai tā nemaz nebūtu iespējams. Un, kā jau tu sacīji, Olivija nemūžam nepieņemtu olšūnas no jums abiem tik tuva cilvēka. – Viņa atzvilst krēslā un atkal iesmejas. – Es gribēju sacīt, ka tev grūti nāktos visu noorganizēt tā, lai viņa nemaz nezinātu, kam tās olšūnas piederejušas! Lai gan... ja tu patiešām to vēlētos, laikam jau tas tomēr būtu iespējams. Es nešaubos, ka klinikas darbiniekus varētu pārliecināt par šādu variantu. Varbūt ne šeit. Kādā citā valstī. Ārzemēs. Es nedomāju, ka tas ir pilnīgi neiespējami. Ja tu pats to patiešām vēlies. Vai apmēram tā.

Frančeska ļauj, lai vārdi pakavējas gaisā, un prāto, vai tie būs sasnieguši viņai nepieciešamo efektu. Denam pieklātos

iesmieties un skaidri pateikt, ka viņš Oliviju nemūžam tā nemānīs. Tikai Dens to nesaka. Viņš skatās uz Frančesku tā, ka viņa teju vai redz vīrieša smadzenes cītīgi strādājam. Dens apsver iespējas, iztēlojas nākotni, kurā Olivija piepilda kārotāko sapni, bet viņam nav jāielaižas nekādos kompromisos. “Viņš patiešām par to domā.” Frančesku pārņem dīvainā laimes sajūta. Un negaidot viņa vēlas to realizēt vairāk par visu pasaulē. Frančeska redz, ka prātā Dens jau pārlēcis tai barjerai, kurai vajadzētu būt nepārkāpjamai.

“Viņš domā par to, ka samelos Olivijai.”

Frančescai pieklātos justies satriektai, taču viņa jau vienmēr bija zinājusi, ka Dens ir spējīgs būt cietsirdīgs. Un, ja tas nozīmē, ka šādi abi kļūst pat vēl ciešāk saistīti, viņai nav nekādu iebildumu.

“Galū galā mīlestība nozīmē redzēt otra cilvēka trūkumus, bet mīlēt viņu, par spīti tiem.”

Frančeska vispār nespēj iztēloties dzīvi, kurā viņas eksistenci nenoteiktu kaislība pret Denu. Tā jau tik ilgi ir bijusi viņas personības daļa, ka viņa par to pat nesāktu šaubīties.

Frančeska vēro, kā Dens apsver viņas cietsirdīgo un nekaunīgo ierosinājumu. Visus šos gadus Frančeska klusībā bija cerējusi, ka neviens no auglību veicinošajiem pasākumiem nebūs rezultatīvs. Taču šāds risinājums... tas būtu labāks par visu.